

שבוע טוב מאולפנת חורב

"כִּי תֵבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לְאַחֲזָה וְנִתַּתִּי ... – הרב עודד

בקדושה. הריסת בתי הכנענים שיש בהם נגע צרעת היא מסר לכך כי בניינה של ארץ ישראל, הרוחני וגם הגשמי צריך להיות בקדושה.

השפת אמת מוסיף קומה על דברי הנצי"ב בדרך החסידות וכותב (פרשת מצורע שנת תרל"ט) "...שהצדיק צריך להביא הרגשת קדושה בכל השייך אליו וגם בצומח ודומם. והנה בני ישראל כן עשו, שהוציאו ארץ כנען מיד הטומאה והכניסוהו בקדושה... וזה בכלל ובכלל מאודך שצריכין להביא לכל הנכסים הארת הקדושה. ומצד זה יכול להיות טומאת נגע צרעת גם בבתים. וזאת הבשורה טובה שיוכלו לתקן כל המקומות ג"כ. והוא באמת מטמוניות. שבכל דבר הגשמי ביותר, מוטמן בו ניצוצי קדושה ביותר..."

לדברי בעל "השפת אמת" תפקידינו לתקן בכל מקום שאפשר, גם במקומות שיש בהם טומאה ונגעים. לפעמים צריכים להילחם בטומאה, ויחד עם זאת לחפש ולחשוף את ה"מטמוניות" בכל מקום. הקדושה והאוצרות נמצאים ומוטמנים גם במקומות חשוכים. ה"מטמוניות" אותם ימצאו ישראל בסתירת הבתים הם רמוז לכך שבכל דבר, גם הגשמי ביותר מסתתרת קדושה. וזוהי עבודת הצדיקים ותפקידם של ישראל לגלות את הקודש אשר בחול.

אשרינו שזכינו אנו שחזרנו לארץ ישראל לאחר שנות הגלות הארוכות לבנות את הארץ בקדושה, לגלות כאן את כל ה"מטמוניות" והאוצרות הרוחניים של העם היהודי ולבנות בארץ ממלכת כהנים וגוי קדוש.

דכתיב: "ובתים מלאים כל טוב" (דברים ו', י"א). מה הקב"ה עושה? מגרה נגעים בתוך ביתו וכשהוא סותרו מוצא בו מטמון, שדהו נשרפת ומתוך שהוא הופכה מוצא תחתיה מטמון.

כך גם מביא רש"י במקום "ונתתי נגע צרעת – בשורה היא להם שהנגעים באים עליהם לפי שהטמינו אמוריים מטמוניות של זהב בקירות בתיהם כל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר, ועל ידי הנגע נותן הבית ומוצא" כלומר הבשורה לבני ישראל היא שלמרות שנראה שיש רק קללה ועונש בסתירת הבית אשר יש בו נגע, בתוך הקללה ישנה גם ברכה, והיא שבני ישראל ימצאו את ה"מטמוניות" שהחביאו עמי כנען בקירות הבתים, מפחד בני ישראל.

לעומת דברי המדרש אשר רואים את הברכה במציאת המטמוניות כברכה גשמית, כותב הנצי"ב בשם הזוהר "שהבונה בית צריך להיזהר ביסודו שיהיה על שם תורה ובקדושה, ואם לא כן מידבק בו רוח טומאה. ומכל שכן כנענים שמתחילה בנו לשם טומאה. משום הכי היא מתנה שיתקצה הטומאה מהבית."

כלומר לדברי הנצי"ב, פרשת נגעי הבתים והמצווה המחייבת את הריסתם, מלמדים אותנו שלא רק את העולם הרוחני שלנו עלינו לבנות בקדושה, הבשורה שבהריסת הבתים שיש בהם נגע צרעת, היא רמוז לכך כי עם הכניסה לארץ ישראל, גם את הבתים עצמם העשויים מאבנים, יש לבנות

בפרשת מצורע, לאחר שהתורה מצווה על נגעי אדם ועל נגעי בגדים, אומרת התורה "כִּי תֵבֹאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם לְאַחֲזָה וְנִתַּתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם" (ויקרא י"ד ל"ד). הפתיחה לצינוי על נגעי הבית, היא שונה ומיוחדת ביחס ליתר הנגעים. בכל הנגעים נאמר: "אֲדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת..." (פרק י"ג, פסוק ב'), "נֶגַע צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם..." (שם ט'), "וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בּוֹ נֶגַע" (שם כ"ט), "וְהַבֶּגֶד כִּי יִהְיֶה בּוֹ נֶגַע צָרַעַת..." (שם מ"ז) ואילו בצרעת הבית הפתיחה "וְנִתַּתִּי נֶגַע צָרַעַת..."

וכך כותב המלבי"ם (ויקרא י"ט) "כשתדקדק תמצא שעל הדברים היוצאים מגזירת ה' לא יאמר לשון נתינה, רק אם הם לטוב או לתכלית טוב... אבל על הדברים הרעים לא יבוא לשון נתינה..." כלומר לדברי המלבי"ם בכל מקום בתורה שמופיע ביטוי מהשורש של המילה נתינה כמו אצלנו "וְנִתַּתִּי נֶגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם" אמורה להיות לו משמעות טובה. וצריכים להבין מהי המתנה והמשמעות הטובה שהקב"ה ייתן בנגעי הבתים.

במדרש (ויקרא רבה; פרשה י"ז, סימן ו') נאמר "ונתתי נגע צרעת". תני ר' חייא: וכי בשורה היא להם שהן באין עליהם נגעים? תני ר' שמעון בן יוחאי: כיון ששמעו כנענים שישראל באים לארצם עמדו והטמינו ממונם בכתלים ובשדות, אמר הקב"ה: לא הבטחתי לאבותיהם שאני מכניס את בניכם לארץ חורבה אלא אל ארץ מלאה כל טוב, הדא הוא

בנות והורים יקרים,

ברצוננו לעדכן אתכם בנעשה בשבוע החולף:

ביום שלישי כ"ז בניסן ציינו באולפנת חורב את יום הזיכרון לשואה ולגבורה בטקסים מקוונים כיתתיים. כמדי בוקר כל כיתה נפגשה עם המחנכת שלה לתפילה משותפת ולאחר מכן התקיים הטקס במפגש מקוון ע"י מצגת מלווה, שירים וסרטונים בשיתוף הבנות ובהובלת המחנכת. הטקס עסק בנושא השנתי שנקבע - ערכות הדדית בשואה - יהודים מצילים יהודים. ב"ה הטקס היה משמעותי ונוגע. שכבת י"ב התכנסה למפגש ולשיח משותף על יום הזיכרון לשואה ולגבורה ולסיכום המסע לפולין, בהובלת ראש האולפנא - הרב עודד, ובהשתתפות מחנכות השכבה, היועצת - גילה והרב אשר שכטר. במפגש שארך למעלה משעתיים והיה מרגש, מרתק ומשמעותי מאוד, שתפו הבנות ברגשות מחשבות ותובנות שעלו ועולים להן ביום הזה ובעקבות המסע. הבנות קיבלו במהלך המפגש גם דרישת שלום מרגשת על ידי סרטון מהגב' גיטה סיקוביץ אשת העדות, שליוותה את הבנות במהלך המסע לפולין.

תלמידה משתפת - תמר מזרחי יצי

השנה טקס יום השואה היה בהחלט שונה אני מודה...

כולם בבתים, מתקשרים דרך המסך, מתראים דרך המסך, וכן, גם הטקס דרך המסך...

אבל עדיין-היה מרגש. הטקס דרך המצב גרם לעצב מצד אחד ולהשראה ומבט אופטימי לעתיד מצד שני. החלק שהכי התחברתי אליו היה הקטע על אברום דה פושר, ואז השיר המדהים של עידן עמדי "ממשיך לצעוד"- שזה שיר שהכרתי הרבה זמן ורק אתמול גיליתי את המשמעות שלו ואת האדם הגדול עליו הוא נכתב. אני בהחלט מרגישה שגם כשהטקס התנהל כמו שהוא התנהל-במסך, כשכל אחת בבית שלה, באותו המצב בו היא נמצאת כבר יותר מחודש, האולפנה הצליחה לגעת בנו עם הטקס, ולהנציח את היום בצורה הכי טובה שאפשר. תודה לכל המשקיעים!)

מיומנה של מחנכת מרחוק - מרים בן דוד מחנכת כיתה ט'1

אז בין עבית...

בין הכביסות

בין הכנת הלימודים

בין ליצור זום אחרי הלימודים

בין ציץ עבודה עם הבן שלי

עלפון עם ליצור שהתנתק

עליונה עם תלמידיה שמתנהגות עם אבא...

בין העצבות סיי עם הילד

לשיפת צמח

הרצאת תינוק

ישיבת צוות בערב

התייחסות אין סופית 24/7 עוואטאפ...

בין הרצון להיות אלא ומחנכת וענסות להיות ב2 הכובעים באותה נשימה עם

אותו ייכוד ואהבה ועם פתוח וקלוב

בין כש אלה ובין צופי הריבה פריטים לכהר אני לא סופרת...

רציתי להציף עק ייהונו עם עולם לזכיית אותי עבמות ליל מצבאות שהיא מעם

הטבע... לבניאה שאפשר להיות ועריגיל ועצלות כלהכש נמצא בעירוביה.

אז תופה עם היכונת לביעית בעצמי...

אדם קטתי את העניין הפנמי ואני מביטה עיילם אותה כשצחק עה.

אז מביחתי אפלי בהחלט עלוה ענורמעות ועטביות עם החיים...כך הפלט.

למני בתק למשתבסת באמת ובתמים עעלות את לשיחתי בלשיחותי.

מיומנה של תלמידה מרחוק - אחינעם בורשטין ט'3

היא אכ בבית... ט איסה צוד תכאו אריות ז).

תקוסת בקורונה. מי היה מאמין?

אמרות לצה קלה ארבינו לרביים אז בלטיה לוי אני אילית מלמדת אריות את

הטוב לצה ולרבינו לרבי"ה רואה רובה מצבר אמה לאנחנו יכולים...

בלבוע באחרון אמדנו דרך ליצורים מקוונים, בהתמלה היה קצת קלה ארבינא

לשרה המלונה הצאת אבא חק מוט צמן בהתמלה ארבינא. בצמן הצה גיליתי

לרבי תלוי בקודת מרט לוי ולמדתי לטות וחוויות דרך המידה המקוונת. כמובן

למחתי אדבר עם חברות לוי ופמורות לוי.

אז חלתי לצה חסר אי אבא אני מתאצצת עם לשרה מסומת...

ברצום לבאמת ניסיתי הצלחתי למצוא במידה המקוונת פנאך ורצוננו.

בלבוע היה לנו מפעל בצום עם היוצרת לדיברה איתנו על בקורונה ועל הליוניים

לחלו בנו בקרבות צאת ואיק נוכל אלפר את המצב ובהפגלה. בבתי לאן אי מה

ארפסיד, ניסיתי וצה עבד פלאים...

כמו כולק עם אני מתאצצת במות אחרות אולפנא...

אני מקווה ומיילת לנו להתקופה המיוחדת המלונה והמבאלת הפו לא בקורונה

תמאר מהרה ולתפזר לשרה ולחברות הארבות לנו.

אני מאחלת לנו במקום ארבייאל אנסות למצוא את האור ולרפיק מהתקופה

הצאת את המיטה המידי. בואו ביחד נפסיק אונות אצמנו ברצום כאלה נוסכ

על הטוב (אפלי עם ארבינא קצת מרבי...)) להתקופה הצאת

אני ממליצה לעלות איתנו כולר, אקחת 5 דקות ביום עם מוציקה אלבת ולרבינא

ובכי חלה אדבר עם חברות)

אגרת לתקופת הקורונה – מיועצת החטיבה העליונה גילה ברגר

אקטיביות ולא פסיביות – יצירת שותפות

חשוב לשתף את המתבגרות בעובדות ולתווך להן את המציאות לגבי המצב השורר בארץ. הפחד, לעיתים, נובע מחוסר ודאות ומדמיונות. לכן, חשוב לצייר להן תמונה ריאלית. הדבר יעזור להן להירגע ולגלות בגרות ושותפות. חשוב להסביר להן את ההשלכות הנוגעות אליהן באופן אישי ומשפחתי ולפתח "דיאלוג" ושיח שמזמין שותפות ולקחת אחריות מצדן. למשל, קביעת זמנים וחלוקת תפקידים, סיוע בלמידה לאחים צעירים יותר, הדחת כלים, הכנת ארוחת ערב משותפת והתנסות בבישול ואפיה (גם אם ייווצר בשל כך אי סדר חריג במטבח). כך נעניק להן את תחושת השייכות והעצמאות, ובעיקר אקטיביות. בדור של שפע וקניות, חשוב לשוחח עמן על המצב הכלכלי: מה ניתן לקנות ומה בעת לא מתאים, תוך השראת בטחון כלכלי וראייה אופטימית. רצוי לשדר מסר שהעתיד יהיה טוב, שכן אנו במצב זמני שאי"ה יחלוף.

בניית לו"ז – ניהול הזמן

בפורים היינו בחופשה שהתארכה עד לחופשת הפסח. מתבגרות בחופשה, ובפרט חופשה מאולצת ולא יוזמה ומתוכננת, נוטות להפוך את הסדרים. כך היום הופך ללילה והלילה ליום, דבר שמעצבן מטבע הדברים את ההורים. חלפו החגים ואנו צריכים לתת "שם חדש" למצב שבו אנו נמצאים – ה"למידה מרחוק". חשוב להסביר לבנות בנחת על חשיבות ניהול הזמן וקביעת לו"ז יומי ושמירה על שיגרה בקימה ושינה, למידה בשיעורים מקוונים, שיעורי זום עם המחנכות, שותפות במקצועות ההכנה לבגרות ובכלל.

מדוע חשוב דווקא כעת בעת משבר הקורונה לשמור על סדר יום ולשוב ללמידה?

תחילה נסביר מהו עיקרון הרציפות. מדובר בצורך נפשי של האדם ברציפות ובתחושה "שהאמת מול מנבא את המחר" האדם מנסה למצוא חוקים ולהבין שהעולם הגיוני וצפוי, שיש לנו רציפות חברתית ובין אישית וש"עולם כמנהגו נוהג". בגיל ההתבגרות חלים שינויים רבים: פיזיולוגיים, רגשיים, חברתיים וקוגניטיביים, שיוצרים ערעור והבנייה מחודשת. בזמן משבר קיימת אי ודאות ותחושה שהכול סביבנו מתערער – קטיעות ברציפות שמשפיעה על נפש המתבגרת. מכאן החשיבות העצומה הטמונה בחזרה לסדר יום קבוע – לרצף. זו חשובה מאד להפחתת חרדה ולחזיון החוסן הנפשי. לשם כך אנו זקוקים לשיתוף פעולה מצדכם, ההורים, בעמידה במשימה. זאת, לרבות הגשת מטלות לימודיות, השתתפות בשיעורים מקוונים ומפגשים כיתתיים או אישיים, עשיית חסד ומילוי היום בתוכן ובעשייה.

חישבו על סדר עדיפויות. מה הן "האבנים הגדולות" והמשמעותיות ביותר שאותן יש להכניס ללו"ז – היומי, השבועי והחודשי.

הורים ותלמידות באולפנת חורב, שלום וברכה.

בסביבות חודש אדר החלה להתפשט השמועה אודות התפרצותו של נגיף הקורונה. בהתאם לכך, החל לזרום לציבור מידע בכל הנוגע לנגיף ולצדו הנחיות והגבלות שונות. פתאום שמענו על מושגים חדשים, כדוגמת בידוד, סגר, הדבקה ומסכה, ובתוך פרק זמן קצר השתנה עולמנו לבלי היכר. למרבה הצער, החיים נעצרו כמעט כליל ובין היתר נסגרו גם מוסדות החינוך השונים וביניהם האולפנא שלנו. אנו מצויים עדיין תחת העוצמה שהביא עמו חודש אדר בהובלת השמינית – ההצגה, ההרקה, קרן הרבנית ושבת זכור. מתוך עוצמה זו יצאנו לימי הפורים, מבלי לצפות כי קיימת אפשרות סבירה שלא נשוב לספסל הלימודים. לא נפרדנו מהבנות, אשר מצדן שאיראו את ספרי הלימוד בכיתות מתוך מחשבה שיחזרו לספסל הלימודים לאחר חג הפורים. בתחילה היה מי שחשב שמדובר בסוג של שפעת חולפת וכי נחזור לשגרה במהרה. ואולם, לא כך היה. המצב הורע, כולם כלואים בבתיים, גם התלמידים, ולפנינו הכנות מרובות לחג הפסח. מה עושים, וכיצד מתמודדים? חג הפסח נחוג הפעם באופן קצת שונה – "סדר בסגר". חשבנו לארח או להתארח, לחגוג בצורה זו או אחרת, אך הדבר לא התאפשר. מה יהיה עם סבא וסבתא, עם בני משפחה שבתפוצות? הכול סובב סביב אי ודאות והתמודדות. בסייעתא דשמיא את חג הפסח חגגנו מתוך ערבות הדדית והמשך תפילות לשיפור המצב. ומה כעת? עד מתי? כמה עוד אפשר? מה יהיה? בווטצאפ וברשתות החברתיות קיבלנו סרטונים והגיגים, החדשות הציפו אותנו במידע, כמה חלו והיכו, מספר הנפטרים בארץ ובעולם רח"ל, משבר ומצב חרום עולמי, תקופה מאתגרת. אז מה עושים? ואיך מתמודדים? שאלות מסוג זה מנקרות במחשבתנו שוב ושוב.

הבנות המקסימות שלנו "מתבגרות", כל כך נהנות בקבוצת השווים – לצאת להיות עם החברות, להדריך בסניפים, לטייל, להגיע מדי יום ללימודים וללמוד ביחד בכתה ובמגמה. פתאום כולנו בבתיים. בודאי גם לכם ההורים הכול כל כך השתנה – המצב בעבודה או שבכלל בחל"ת, הימצאות רצופה בבית לצד החשש מהדבקה, לגלות המון סבלנות ולנהל שגרה בחרום, לא לאבד את הסבלנות והשליטה, את סמכות והגבולות, מול מתן עצמאות למתבגרות. פעמים שהיום הפך ללילה והלילה ליום. מה ניתן לעשות עם תחושת השעמום? איך מצליחים לעשות דברים משמעותיים ללא מריבות וויכוחים? כאנשים מאמינים אנו יודעים שהבורא יתברך מנהל את העולם וכעת אנו צריכים להתחזק, להתבונן ולחשב מסלול מחדש. צוות האולפנא נרתם ללמד באופן מקוון, מתוך הבתים ובמחיצת הילדים, ממש חגיגה. ממשיכים להתמודד, על אף הקשיים, ללמוד את השטח ולהכיר את המציאות החדשה. לא מוותרים ומאמינים שנוכל להתקדם ולהצליח למרות האתגרים הרבים שניצבים לפנינו ולפניכם – ההורים והבנות.

אז מה ניתן לעשות בנקודה זו "כאן ועכשיו"?

אכתוב ביחס למספר נושאים וכל משפחה תאמץ לעצמה מה שנכון לה:

מוגנות ברשת: מחשבים, סמארטפונים ומסכים

כמבסייט (מדריכה בית ספרית למניעת התמכרויות), חשוב לי להביא לידיעתכם כי לבנות מתבגרות קשה להיות בבית למשך תקופה ארוכה מבלי לצאת ולהיפגש עם חברות כפי שהתרגלו לפני משבר הקורונה. בנוסף, כידוע לנו הן רגילות להיות המון זמן מול מסכים. שני הדברים הללו: מצד אחד, היעדר המפגשים החברתיים; ומצד שני, זמן רב מול מסכים – הובילו לעלייה של כ-50% בפגיעה במתבגרות ברשת ע"י זרים באמצעות הפצת סרטונים פוגעניים ותמונות בעלות תוכן פוגעני ואינטימי ועוד. חשוב להשתמש באפליקציות ובשירות לסינון והגנה מפני פגיעות ברשת, לשוחח עם הבנות על כך ולעודד אותן לשתף כדי לקבל סיוע ולמנוע פגיעות נוספות ברשת.

חשוב להבין את הקושי ולדבר עליו. כמו כן, יש לשקול את כמות צריכת החדשות על רקע השפעתן על חיינו. רצוי לצמצם ולהפחית את ההצפה התקשורתית שיוצרת אצלנו חרדה ועומס נפשי.

חברות בקבוצת השווים

תחושת הבדידות מאד קשה למתבגרות. הן רגילות לחבק וללחוץ יד ופתאום תחושת זרות ריחוק וחדשות – בדידות. יש לשים לב לתחושת הבדידות גם בעולם הווירטואלי. הבדידות בהקשר זה באה לידי ביטוי בתחושה שלא אכפת לאנשים ממני, כתבתי ולא התייחסו, לא צורפתי לקבוצה מסוימת, לא כתבו לי איחולי מזל טוב ליום הולדתי וכו'. חשוב לשתף את המחנכת או את היועצת במצב, בפרט אם מבחינים בתסמיני דיכאון והסתגרות. יש לשים לב ולתת מקום לחדשות ולקשיים בפרט לסובלות מכפייתיות. כדאי לשים לב לשינויים במצבי רוח, לירידה בתיאבון, להסתגרות מרובה ולכלל דבר שנראה לכם יוצא דופן. מומלץ לשתף ולהתייעץ. חשוב להשרות חוסן ופרגון (למשל באמצעות ניהול פנקס שנכתוב בו בכל סוף יום את הצלחותינו). ניתן לנצל את התקופה להעמקת קשרים בתוך המשפחה, לעיצוב אלבום משפחתי, להתנדבות וחסד באופן טלפוני, למתן סיוע לבנות שקשה להן באולפנא ולחיווק הקשר הבין דורי. ניתן לקבוע חברותות בתוך המשפחה ללימוד תורני. ניתן ללמד תקשוב את בני הבית שאינם בקיאים בכך (התמצאות במערכת זום וכו'), וכן לקיים משחקים משפחתיים, לימוד הלכה, שמירת הלשון, אמונה ועוד.

תחושת הביחד, התמיכה החיובית והחשיבה החיובית

לחשוב ביחד איך למנף את התקופה הזאת, לראות בה כחלון הזדמנויות להעצמת הקשר המשפחתי, לצבירת חוויות משותפות ולפיתוח תחומי עניין וכישרונות חדשים. כל בני הבית אחראיים ליצור אווירה משפחתית נעימה של פרגון, התחשבות, ויתור, עזרה וסבר פנים יפות. אנו בימים של ספירת העומר ודווקא במישור הרוחני של "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה" להשתדל יותר להוסיף שלום בבית ושמחה. אנו מלאי אמונה ובטחון בה' יתברך שהכול לטובה, שהמגפה תיעצר ושנחזור לימים שלווים ושמחים.

חשוב להבין שאת המציאות לא ניתן לשנות אלא דווקא את מבטנו והסתכלותנו עליה בעזרת הבנה ששום דבר לא מובן מאליו, הכרת הטוב, ארוחה משפחתית, סיוע לאחים ושכנים מבוגרים בסביבה, ובקיצור – עיסוק בהווה, בכאן ועכשיו. יש להציב יעדים ומטרות קטנות שנוכל להתקדם בהם. כששואלים לשלומי אני נוהגת להשיב כי אני מודה ומתפללת. ראוי להביט על מה שיש לנו, להודות על העבר, לחיות את ההווה ולבקש על העתיד. להתפלל ולבקש מבורא עולם, תפילה משותפת של בני הבית בכל יום. אפשר לקרוא מזמורי תהילים מדי יום לאחר תפילת מנחה כך שבכל שבוע מסיימים ספר שלם. כוח התפילה והאמונה הוא משאב החוסן הנפשי. ביחד באמונה ובטחון נוכל לעבור גם את המשבר הזה. "משבר" נקרא מקום שהאישה, היולדת, הייתה יושבת עליו בזמן הלידה. יש כאב וצירי לידה, אך מהמשבר יוצאים חיים לעולם, נולד משהו חדש, נקי, טוב יותר ושמח יותר. ככל שנהיה בשמחה ונשדר שמחה זה לזה עם יותר חוסן, אמונה ואופטימיות, נזכה לישועה גדולה – הן לפרט והן לכלל.

לסיום בהזדמנות זו אודה לצוות הנפלא של משפחת אולפנת חורב, לראש האולפנא הרב עודד שמוביל את האולפנא גם בעת הזו ביד רמה, לצוות הנהלה, למחנכות ולמורים שפועלים במרץ, במסירות למען הצלחת הבנות מכל הבחינות. יהי רצון שנזכה כולנו לצאת מחוזקים בבריאות איתנה, להגדיל תורה ולהאדירה ולישועה גדולה בבניין בית הבחירה.

בנות והורים, אנו כאן בשבילכם מכל הלב, נשמח להמשך הקשר. אתם מוזמנים לחלוק ולשתף.

בברכה, גילה ברגר יועצת החטיבה העליונה טלפון: 0523712297

לתלמידות האולפנא החביבות ולהוריהן היקרים,
שלום וברכה.

אנו מקווים כי כולכם בכריאות טובה.
אנו ממשיכים במתכונת של "למידה מרחוק" אבל משתדלים שהלכבות יהיו קרובים.
כפי שכתבנו בעבר, הלמידה מרחוק זהו אתגר לא קל גם עבור התלמידות וגם עבור המורים,
ואנו משתדלים להשתפר כל הזמן.
יישר כח גדול לצוות המורים שבצד הטיפול בבני המשפחה והדאגה לשלומם,
ולמרות הקשיים הטכניים השונים, נרתם במסירות ובאחריות רבה להוראה מרחוק
ולשמירה על קשר עם התלמידות.
יישר כח לכל התלמידות אשר לומדות במרץ ומשתפות פעולה למרות הקשיים השונים
ומגלות סבלנות רבה למצב.
אנו חוזרים ומזכירים כי בכל שאלה או בעיה ניתן לפנות למחנכת הכיתה, ליועצת,
לצוות המקצועי ולהנהלת האולפנא.

חודש טוב ומבורך ושבת שלום
הרב עודד מייזליש
וצוות האולפנא

